

Agencja Rezerw Materiałowych

Prezes

Warszawa, dn. lipca 2018 r.

DECYZJA

Prezesa

Agencji Rezerw Materiałowych

Nr BPI – 3 IZ/18

w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji przepisów dotyczących tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych

Na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829 z późn. zm.), zwanej dalej „u.s.d.g.” w związku z art. 196 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 650) oraz w związku z art. 5 ust. 1-9 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1323), zwanej dalej „ustawą o zapasach”, Prezes Agencji Rezerw Materiałowych stwierdza, że stanowisko K. z siedzibą w B., przedstawione we wniosku z dnia 18 kwietnia 2018 r. o wydanie pisemnej interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów prawa dotyczących tworzenia zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw – **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

Agencja Rezerw Materiałowych
00-844 Warszawa, ul. Grzybowska 45
tel. 22 36 09 100, fax 22 36 09 101
kancelaria@arm.gov.pl, www.arm.gov.pl

Wnioskiem z dnia 18 kwietnia 2018 r., który wpłynął do Prezesa Agencji w dniu 20 kwietnia 2018 r., K. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. - zwana dalej „Wnioskodawcą”, wystąpiła o *udzielenie interpretacji indywidualnej przepisów dotyczących obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw*. Wnioskodawca w dniu 25 kwietnia 2018 r. uiścił opłatę od wniosku w wysokości 40 zł.

W dniu 27 kwietnia 2018 r. Prezes Agencji Rezerw Materiałowych wydał Postanowienie Nr BPI-2 OI/18 odmawiające wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie na podstawie art. 61a § 1 k.p.a., wskazując, że wniosek Spółki, który dotyczy zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw pozostaje poza zakresem interpretacji, o której mowa w art. 10 ust. 1 u.s.d.g., ponieważ obowiązek ten nie ma charakteru pieniężnego.

W wyniku rozpoznania zażalenia złożonego przez Wnioskodawcę, Minister Energii, Postanowieniem Nr 9/06/2018 z dnia 25 czerwca 2018 r., uchylił w całości zaskarżone postanowienie Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z dnia 27 kwietnia 2018 r. nr BPI-2 OI/18 o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji przepisów dotyczących obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw oraz przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, wskazując na naruszenie przez organ I instancji art. 61a § 1 k.p.a. czego konsekwencją był brak merytorycznego rozpatrzenia sprawy.

W uzasadnieniu postanowienia, Minister Energii wskazał, że przy ponownym rozpatrywaniu sprawy zobowiązuje Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych do uwzględnienia w niniejszej sprawie wykładni art. 10 ust. 1 u.s.d.g., z której wynika, że do pojęcia daniny publicznej zaliczyć należy również obowiązek tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, który określony jest w art. 5 ust. 1-2 ustawy o zapasach.

Rozpatrując ponownie sprawę Prezes Agencji Rezerw Materiałowych zważył co następuje.

We wniosku Wnioskodawca przedstawił opis zdarzenia przyszłego.

Spółka jest polskim podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą w sektorze paliw ciekłych. W związku z tą działalnością Spółka uzyskała m.in. koncesję na obrót paliwami ciekłymi (OPC) oraz koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą (OPZ), wydane na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220, z późn. zm.; dalej „Prawo energetyczne”). Ze względu na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przywozu paliw ciekłych do Polski, Spółka wywiązuje się także z szeregu obowiązków publicznoprawnych charakterystycznych dla takiej działalności, w tym w szczególności tworzy i utrzymuje zapasy obowiązkowe paliw, uiszcza opłatę zapasową, a także realizuje Narodowy Cel Wskaźnikowy (NCW).

W przyszłości Spółka zamierza uczestniczyć w następującej transakcji: w pierwszej kolejności Spółka nabędzie paliwa ciekłe (olej napędowy lub benzyny silnikowe) na terytorium kraju niebędącego członkiem Unii Europejskiej i przywiezie je do składu celnego położonego na terytorium Polski i będzie je przechowywać w tymże składzie celnym, w procedurze składowania celnego, przez dłuższy czas. Intencją Spółki jest zawarcie z podmiotem prowadzącym skład celny umowy o magazynowanie zapasów paliw, o której mowa w art. 10 ustawy o zapasach, dzięki czemu przechowywane w składzie celnym paliwa ciekłe będą mogły być wliczane do wielkości tworzonych i utrzymywanych przez Spółkę zapasów obowiązkowych paliw, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy o zapasach. Zgodnie z obecnymi założeniami, po zakończeniu wykorzystywania wskazanych wyrobów do utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw, zostanie on poddany odprawie celnej i wprowadzony na polski rynek (tj. sprzedany krajowemu kontrahentowi Spółki).

W związku z powyższym Spółka prosi o potwierdzenie, że tworzone i utrzymywane przez nią zapasy obowiązkowe paliw, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy o zapasach będą mogły być przechowywane w składzie celnym, w procedurze składowania celnego.

W oparciu o opis zdarzenia przyszłego Wnioskodawca przedstawił swoje stanowisko.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o zapasach, producenci i handlowcy są obowiązani do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw. Należy przy tym zaznaczyć, że żaden z przepisów ustawy o zapasach ani aktów wykonawczych do niej wydanych nie ustanawia zamkniętego katalogu form i sposobów tworzenia i utrzymywania tychże zapasów. Ustawa o zapasach wskazuje jedynie na dwie formy prawne, w jakich możliwa jest „współpraca” producenta lub handlowca z innym przedsiębiorcą w zakresie tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych, tj. reguluje warunki, treść i tryb zawierania umowy o magazynowanie zapasów (art. 10 ustawy o zapasach), a także umowy o tworzenie i utrzymywanie zapasów obowiązkowych paliw, czyli tzw. umowy biletowej (art. 11 ustawy o zapasach). Jednocześnie jednak ustawa o zapasach ani żaden z aktów wykonawczych do niej wydanych nie zawiera żadnych przepisów nakazujących bądź zakazujących tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw w magazynach o określonych statusach podatkowych (np. w składzie podatkowym lub składzie celnym) albo w magazynach nie posiadających żadnego specjalnego statusu podatkowego.

Jedynym ograniczeniem co do miejsca przechowywania zapasów obowiązkowych paliw zawarto w art. 3 ust. 12 ustawy o zapasach - w myśl tego przepisu zapasy interwencyjne, a więc także zapasy obowiązkowe, utrzymuje się w magazynach, których parametry techniczne oraz parametry techniczne związanych z tymi magazynami systemów przesyłowych i transportowych umożliwiają interwencyjne uwolnienie całości zapasów interwencyjnych zmagazynowanych w danym magazynie, w tym wyłoczenie tych zapasów, w okresie 90 dni (dostępność fizyczna). Przepis ten nie ma jednak znaczenia dla sprawy dotyczącej Spółki - pojemności magazynowe w składzie celnym, w którym Spółka rozważa utrzymywanie zapasów obowiązkowych, spełniają wszelkie określone dla nich parametry techniczne pozwalające na interwencyjne uwolnienie całości tych zapasów w okresie 90 dni.

Spółka pragnie podkreślić, że miejscem najczęściej spotykanym jako magazyny do utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw są bazy o statusie składu podatkowego. Posiadanie składu podatkowego pozwala na odsunięcie w czasie powstania obowiązku zapłaty podatku akcyzowego oraz opłaty paliwowej od danego

wolumenu paliw aż do momentu ich wyprowadzenia poza skład podatkowy poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. W tym celu wykorzystywane są instytucje i mechanizmy charakterystyczne dla akcyzy, tj. m.in. obowiązek złożenia zabezpieczenia akcyzowego, wykorzystywanie systemu EMCS (w razie ewentualnych przemieszczeń wyrobów akcyzowych w procedurze zawieszenia poboru akcyzy) oraz konieczność sprostania specyficznym wymogom dokumentacyjnym i ewidencyjnym.

Skład celny jest to z kolei miejsce na terytorium UE zatwierdzone przez organy celne przeznaczone do składowania celnego towarów nieunijnych pod dozorem celnym. Towary te nie podlegają należnościom celnym przywozowym ani środkom polityki handlowej, o ile środki te nie zakazują wprowadzania towarów na obszar celny Unii Europejskiej lub wyprowadzania towarów z tego obszaru. Instytucja składu celnego umożliwia zawieszenie płatności cła i podatków w odniesieniu do towarów nieunijnych, przeznaczonych do dopuszczenia do obrotu na obszarze celnym Unii Europejskiej (odroczenie płatności celnych). Towary nieunijne objęte procedurą składowania celnego nie muszą być, w celu zamknięcia procedury, dopuszczane do obrotu na obszarze celnym Unii Europejskiej - jeżeli jest to uzasadnione potrzebą gospodarczą towary te mogą zostać bowiem powrotnie wywiezione i nie ma wówczas potrzeby uiszczania należności celnych i podatkowych. Skład celny stanowi więc ogniwo pośrednie w reeksportie towarów sprowadzanych z państw trzecich i przeznaczonych do powrotnego wywozu (funkcja reeksportowa) lub wprowadzeniu tych towarów do obrotu na terenie kraju, w którym funkcjonują.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że z perspektywy konstrukcji prawnych, instytucja składu celnego na gruncie przepisów celnych jest bardzo zbliżona do instytucji składu podatkowego na gruncie akcyzy.

W szczególności analogiczne mechanizmy dotyczą między innymi:

- 1) kontroli - sprawowanej przez ten sam pion organów administracji celno-skarbowej (w przypadku składu podatkowego jest to kontrola sprawowana na podstawie rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 10 maja 2017 r. w sprawie kontroli celno-skarbowej niektórych wyrobów akcyzowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 989; dalej „rozporządzenie ws. kontroli”) a w przypadku składu celnego jest to dozór celny, o którym mowa m.in. w art. 5 pkt 27 oraz art. 240 i następujących Unijnego Kodeksu Celnego);

- 2) przemieszczeń - w przypadku stosowania procedur celnych jest to elektroniczny system NCTS, w przypadku procedury zawieszenia poboru akcyzy jest to system EMCS (oba systemy są oparte na niemal tożsamych mechanizmach i komunikatach);
- 3) zabezpieczenia - w przypadku składowania celnego jest to zabezpieczenie celne, o którym mowa m.in. w Unijnym Kodeksie Celnym, natomiast w przypadku składu podatkowego jest to zabezpieczenie akcyzowe, o którym mowa w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 43, z. późn. zm.);
- 4) zgłoszeń celnych - jeśli paliwo ciekłe wprowadzane jest do składu celnego po dokonaniu przywozu na terytorium RP, w zgłoszeniu celnym wskazuje się stosowaną procedurę składowania celnego; gdy natomiast przemieszczenie ma być realizowane do składu podatkowego, procedura ta jest stosowana bezpośrednio po dokonaniu zgłoszenia celnego (wówczas stosuje się instytucję tzw. zarejestrowanego wysyłającego w rozumieniu przepisów akcyzowych). Oba rodzaje zgłoszeń dokonywane są oczywiście do tych samych organów celnych, które posiadają w obu przypadkach analogiczne informacje i mogą stosować zbliżone mechanizmy kontrolne (o których mowa w pkt 1 powyżej).

W pewnym uproszczeniu można więc przyjąć, że skład celny jest odpowiednikiem składu podatkowego stosowanym dla potrzeb transakcji z państwami spoza Unii Europejskiej, posiadającym podobne cele istnienia i mechanizmy funkcjonowania w praktyce. Dlatego też podobnie jak wyprowadzenie paliw stanowiących zapasy obowiązkowe ze składu podatkowego wiąże się z określonymi obowiązkami formalno-ekonomicznymi (np. zapłata akcyzy i opłaty paliwowej, złożenie deklaracji akcyzowych itp.), także i wyprowadzenie ich ze składu celnego powoduje pewne formalności i skutki ekonomiczne (m.in. zapłata cła, akcyzy, opłaty paliwowej i VAT importowego, dokonanie stosownego zgłoszenia celnego).

Analogicznie, tak samo jak paliwo w składzie celnym objęte jest dozorem celnym, tak i paliwo w składzie podatkowym może być objęte kontrolą sprawowaną na podstawie rozporządzenia ws. kontroli - co więcej, sprawowanej przez ten sam organ podatkowy, tj. naczelnika właściwego urzędu celno- skarbowego. Skoro więc tworzenie i utrzymywanie zapasów obowiązkowych paliw w bazach mających status składu podatkowego jest powszechnie akceptowane i w pełni dopuszczalne

na gruncie ustawy o zapasach, zdaniem Spółki w analogiczny sposób należy traktować również możliwość tworzenia i utrzymywania tychże zapasów w składzie celnym.

Końcowo Spółka raz jeszcze pragnie podkreślić, że ustawa o zapasach nie nakazuje ani nie zakazuje tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w magazynach o określonym statusie podatkowym (skład podatkowy, skład celny, magazyny własne itp.). Przepisy ustawy o zapasach nie różnicują również tego, czy utrzymywane jako zapasy obowiązkowe paliwa ciekłe w ogóle znajdują się w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, stąd też szereg baz paliwowych na terenie kraju, w których takie zapasy są utrzymywane, nie ma statusu składów podatkowych ani składów celnych (magazynowane są paliwa, od których już została zapłacona akcyza). Zgodnie z wyrażoną w Konstytucji RP zasadą legalizmu należy więc uznać, że tworzone i utrzymywane przez Spółkę zapasy obowiązkowe paliw, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy o zapasach, będą mogły być przechowywane w składzie celnym, w procedurze składowania celnego.

W świetle obowiązującego stanu prawnego w zakresie przepisów ustawy o zapasach stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przyszłego w odniesieniu do obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw jest nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 – 3 oraz ust. 4 ustawy o zapasach, w celu zapewnienia zaopatrzenia Rzeczypospolitej Polskiej w ropę naftową i produkty naftowe w sytuacji wystąpienia zakłóceń w ich dostawach na rynek krajowy oraz wypełniania zobowiązań międzynarodowych, tworzy się zapasy ropy naftowej i produktów naftowych, zwane "zapasami interwencyjnymi". Zapasy interwencyjne obejmują zapasy:

- 1) obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, tworzone i utrzymywane przez producentów i handlowców;
- 2) agencyjne ropy naftowej i paliw, tworzone i utrzymywane przez Agencję Rezerw Materiałowych.

Zapasy interwencyjne zaspokajają zapotrzebowanie na ropę naftową i paliwa w ilości odpowiadającej co najmniej iloczynowi 90 dni i średniego dziennego

przywozu netto ekwiwalentu ropy naftowej w poprzednim roku kalendarzowym. Zapasy interwencyjne powiększa się o rezerwę na poczet zapasów niedostępnych z przyczyn technicznych oraz ubytków podczas przemieszczania zapasów interwencyjnych, rezerwa ta wynosi 10% tworzonych i utrzymywanych zapasów interwencyjnych.

Zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw stanowią jedną z instytucji systemu bezpieczeństwa paliwowego państwa, który został zdefiniowany w art. 2 pkt 1 ustawy o zapasach jako stan umożliwiający bieżące pokrycie zapotrzebowania odbiorców na ropę naftową, produkty naftowe i gaz ziemny, w określonej wielkości i czasie, w stopniu umożliwiającym prawidłowe funkcjonowanie gospodarki. Zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, tworzone są przez przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw.

Zgodnie z art. 2 pkt 18 ustawy o zapasach producentem jest przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie produkcji paliw, w tym także zlecający taką produkcję innym podmiotom, z wyłączeniem usługowej produkcji paliw na rzecz innych podmiotów.

Przepis art. 2 pkt 19 ustawy o zapasach konstytuuje definicję legalną handlowca, zgodnie z którą jest nim przedsiębiorca wykonujący samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu działalność gospodarczą w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw lub osoba fizyczna, osoba prawna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która nie prowadząc działalności gospodarczej w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw, samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu wykonuje działalność polegającą na przywozie ropy naftowej lub paliw i zużywa je na potrzeby własne z wyłączeniem przywozu paliw w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. 2017 poz. 43 z późn. zm.), lub rozporządza nimi poprzez jakąkolwiek czynność prawną lub faktyczną.

Na mocy art. 3 ust. 10 i 11 ustawy o zapasach, podmioty, na które nakłada się obowiązek utrzymywania zapasów interwencyjnych:

- 1) zapewniają ich nieograniczoną dyspozycyjność polegającą na braku ograniczeń prawnych i faktycznych;

- 2) mogą ustanawiać ograniczenia prawne lub faktyczne na zapasach interwencyjnych, pod warunkiem, że ustanowione ograniczenia nie uniemożliwiają lub nie utrudniają interwencyjnego uwolnienia tych zapasów w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa oraz w sytuacji konieczności wypełnienia zobowiązań międzynarodowych.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy o zapasach, zapasy interwencyjne utrzymuje się w magazynach, których parametry techniczne oraz parametry techniczne związanych z tymi magazynami systemów przesyłowych i transportowych umożliwiają interwencyjne uwolnienie całości zapasów interwencyjnych zmagazynowanych w danym magazynie, w tym wytłoczenie tych zapasów, w okresie 90 dni (dostępność fizyczna).

W myśl art. 8 ust. 1-5 ustawy o zapasach, do zapasów interwencyjnych można zaliczyć ropę naftową i paliwa zmagazynowane:

- 1) w zbiornikach rafinerii ropy naftowej, z wyłączeniem paliw znajdujących się w instalacjach i rurociągach produkcyjnych;
- 2) w terminalach i magazynach hurtowych;
- 3) w zbiornikach instalacji rurociągowych;
- 4) w zbiornikach i magazynach portowych znajdujących się w portach docelowych położonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) w zbiornikowcach znajdujących się w portach docelowych położonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, po dopełnieniu formalności portowych i celnych;
- 6) na barkach i statkach żeglugi przybrzeżnej, w tym w przedziałach ładunkowych, wynajętych do transportowania paliw na obszarze wód terytorialnych Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem zapewnienia bezzwłocznego przeprowadzenia kontroli stanu zapasów;
- 7) w zbiornikach magazynowych i rozlewniach gazu płynnego (LPG);
- 8) w miejscach, w których jest prowadzone podziemne bezzbiornikowe magazynowanie ropy naftowej lub paliw.

Do zapasów interwencyjnych, nie zalicza się natomiast ropy naftowej lub paliw znajdujących się w:

- 1) złożach ropy naftowej niewydobytej;
- 2) tranzytach, z przeznaczeniem dla innych państw;
- 3) rurociągach przesyłowych;
- 4) cysternach kolejowych i samochodowych;
- 5) zbiornikach magazynowych na stacjach paliw, w tym stacjach gazu płynnego (LPG);
- 6) magazynach o przeznaczeniu wojskowym,
- 7) punktach sprzedaży butli z gazem płynnym (LPG);
- 8) zbiornikowcach znajdujących się poza portem docelowym;
- 9) zbiornikach statków morskich.

Do zapasów interwencyjnych nie zalicza się również ropy naftowej lub paliw:

- 1) objętych postępowaniem zabezpieczającym;
- 2) objętych egzekucją sądową;
- 3) objętych egzekucją administracyjną;
- 4) wchodzących w skład masy upadłości.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o zapasach, zapasy interwencyjne mogą być utrzymywane wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, pod warunkiem zawarcia umowy międzynarodowej między Rzeczpospolitą Polską a tym państwem członkowskim, na terytorium którego zapasy te będą utrzymywane. W myśl art. 9a ustawy o zapasach i na zasadach w niej określonych, zapasy innych państw członkowskich Unii Europejskiej mogą być utrzymywane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem zawarcia umowy międzynarodowej między Rzeczpospolitą Polską a państwem, na rzecz którego zapasy te będą utrzymywane. Zapasów tych nie zalicza się do zapasów interwencyjnych.

Zgodnie z art. 10 ustawy o zapasach, producenci i handlowcy, którzy utrzymują zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw u przedsiębiorców świadczących usługi magazynowania ropy naftowej lub paliw, są obowiązani zawrzeć umowę

o magazynowanie tych zapasów, zwaną dalej "umową o magazynowanie". Przedsiębiorca świadczący usługę, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, który zawarł umowę o magazynowanie z producentem lub handlowcem, nie może zlecić magazynowania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw innemu przedsiębiorcy. Umowa o magazynowanie określa w szczególności:

- ilość i miejsce magazynowanych zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw;
- warunki zapewniające utrzymywanie odpowiedniego poziomu ilościowego i jakościowego magazynowanych zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw;
- sposób postępowania przy magazynowaniu zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, ich wymianie i konserwacji oraz interwencyjnym uwalnianiu tych zapasów;
- okres magazynowania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, przy czym okres ten nie powinien być krótszy niż rok kalendarzowy;
- zasady odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy;
- okres jej obowiązywania i warunki rozwiązania.

Producenci oraz handlowcy są obowiązani przekazać Prezesowi Agencji kopię umowy o magazynowanie, w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia.

Na mocy art. 11 ustawy o zapasach, producenci i handlowcy mogą zlecić, na podstawie umowy, wykonanie zadań w zakresie tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw przedsiębiorcom wykonującym działalność gospodarczą w zakresie obrotu ropą naftową lub paliwami, wytwarzania paliw lub magazynowania ropy naftowej lub paliw. Przedsiębiorca przyjmujący zlecenie nie może zlecić jego wykonania innemu przedsiębiorcy. Umowa określa w szczególności:

- ilość tworzonych i utrzymywanych zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w okresie obowiązywania umowy;
- sposób wykonania zlecenia;

- warunki zapewniające utrzymywanie odpowiedniego poziomu ilościowego i jakościowego tworzonych i utrzymywanych zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw;
- sposób postępowania podczas magazynowania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, ich wymiany i konserwacji oraz interwencyjnego uwolnienia tych zapasów;
- okres obowiązywania umowy, przy czym okres ten nie może być krótszy niż 90 dni;
- miejsce magazynowania tworzonych i utrzymywanych zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w okresie obowiązywania umowy;
- sposób wykonywania obowiązków dotyczących sporządzania i przekazywania informacji, o których mowa w art. 22 i 38;
- postanowienia dotyczące zmiany warunków umowy i jej wypowiedzenia;
- odpowiedzialność stron za niedotrzymanie warunków umowy.

Handlowiec, który zlecił wykonanie swoich zadań dotyczących tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, tworzonych w postaci paliw, przedsiębiorcy wytwarzającemu paliwa poprzez przerób ropy naftowej, może utrzymywać zapasy w postaci ropy naftowej, pod warunkiem że w umowie zostaną zawarte również postanowienia zobowiązujące przyjmującego zlecenie do przerobu ropy naftowej na paliwa będące przedmiotem umowy, w czasie zapewniającym handlowcowi zlecającemu wykonanie jego zadań dotyczących interwencyjnego uwalniania tych zapasów, oraz postanowienia dotyczące ceny i miejsca wydawania paliw.

Handlowiec, który zlecił wykonanie swoich zadań dotyczących tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, tworzonych w postaci paliw, przedsiębiorcy wykonującemu działalność gospodarczą w zakresie magazynowania ropy naftowej może utrzymywać zapasy w postaci ropy naftowej, pod warunkiem, że zostanie zawarta przez niego lub przez przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie magazynowania ropy naftowej, także umowa dotycząca przerobu tej ropy z przedsiębiorcą wytwarzającym paliwa poprzez przerób ropy naftowej, w której zawarte zostaną postanowienia

zobowiązujące tego przedsiębiorcę do przerobu tej ropy na paliwa w czasie gwarantującym skuteczne uwolnienie zapasów interwencyjnych oraz postanowienia dotyczące sposobu ustanawiania ceny i miejsca wydania paliw. W przypadku gdy zapasy ropy naftowej lub paliw utrzymywane są zgodnie ze zdaniem poprzedzającym a umowa dotycząca przerobu ropy zawierana jest pomiędzy przedsiębiorcą wykonującym działalność gospodarczą w zakresie magazynowania ropy naftowej, a przedsiębiorcą wytwarzającym paliwa poprzez przerób ropy naftowej, umowa, o której mowa w ust. 1, obejmuje także oświadczenie przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą w zakresie magazynowania ropy naftowej, że zawarł umowę na przerób ropy z przedsiębiorcą wytwarzającym paliwa oraz że w ramach tej umowy gwarantuje przerób na paliwa ropy naftowej utrzymywanej na rzecz tego handlowca, w czasie zapewniającym temu handlowcowi wykonanie jego zadań dotyczących interwencyjnego uwolnienia tych zapasów, oraz postanowienia dotyczące sposobu określania ceny i miejsca wydania paliw.

W przypadku zlecenia przez producentów lub handlowców tworzenia i utrzymywania, w ich imieniu, zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw przedsiębiorcy przyjmujący zlecenie:

- nie mogą wykorzystywać, na własne potrzeby, tworzonych i utrzymywanych zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w okresie obowiązywania umowy;
- są obowiązani zagwarantować zlecającemu dostęp do tworzonych i utrzymywanych zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w okresie obowiązywania umowy.

W przypadku gdy zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw nie stanowią majątku producenta lub handlowca, umowa powinna zawierać także postanowienia gwarantujące zlecającemu prawo nabycia tych zapasów w okresie jej obowiązywania oraz określać sposób ustalania ceny odsprzedaży tych zapasów.

Producenci i handlowcy przed zawarciem umów, o których mowa powyżej, są obowiązani do przedłożenia Prezesowi Agencji projektów tych umów oraz uzyskania zgody na ich zawarcie. Prezes Agencji, w terminie 14 dni, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia wyrażenia zgody na zawarcie umów, o których mowa w ust. 1 i 4, jeżeli:

- projekty tych umów nie zawierają postanowień, o których mowa w ust. 2-4 i 6;
- projekty tych umów zawierają postanowienia ograniczające lub wyłączające dyspozycyjność zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, o której mowa w art. 3 ust. 10 i 11;
- magazyny, w których mają być utrzymywane zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, nie spełniają wymagań w zakresie dostępności fizycznej;
- producent lub handlowiec nie uzyskał zgody, o której mowa w art. 9 ust. 3 pkt 1 - w przypadku utrzymywania zapasów interwencyjnych na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła umowę, o której mowa w art. 9 ust. 2.

Przed wyrażeniem zgody na zawarcie umów, o których mowa w ust. 1 i 4, Prezes Agencji może przeprowadzić kontrolę u przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą w zakresie obrotu ropą naftową lub paliwami, wytwarzania paliw lub magazynowania ropy naftowej lub paliw, z którym umowa ma zostać zawarta.

Skład celny to miejsce pod dozorem celnym, zatwierdzone przez organy celne. Składowanie celne stanowi specjalną procedurę celną uregulowaną w Unijnym Kodeksie Celnym.

Zgodnie z art 210 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z dn. 10.10.2013, str. 1 i nast., z późn. zm.), towary mogą zostać objęte jedną z następujących kategorii procedur specjalnych:

- tranzytem, który obejmuje tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny;
- składowaniem, które obejmuje składowanie celne i wolne obszary celne;
- szczególnym przeznaczeniem, które obejmuje odprawę czasową i końcowe przeznaczenie;
- przetwarzaniem, które obejmuje uszlachetnianie czynne i bierne.

Zgodnie z art. 219 UKC w szczególnych przypadkach towary objęte procedurą specjalną inną niż tranzyt lub znajdujące się w wolnym obszarze celnym mogą być przemieszczane między różnymi miejscami na obszarze celnym Unii.

Zgodnie z art. 237 UKC, w ramach procedury składowania towary nieunijne mogą być składowane na obszarze celnym Unii, przy czym towary te nie podlegają:

- należnościami celnym przywozowym;
- innym należnościami określonym w innych stosownych obowiązujących przepisach;
- środkami polityki handlowej, o ile środki te nie zakazują wprowadzania towarów na obszar celny Unii lub wyprowadzania towarów z tego obszaru.

Towary unijne mogą zostać objęte procedurą składowania celnego lub wolnego obszaru celnego zgodnie z prawodawstwem unijnym regulującym określone dziedziny, albo skorzystać z decyzji o zwrocie lub umorzeniu należności celnych przywozowych. W przypadku uzasadnionej potrzeby gospodarczej i gdy nie będzie miało to negatywnego wpływu na dozór celny, organy celne mogą zezwolić na składowanie towarów unijnych w miejscu składowym przeznaczonym do składowania celnego. Towarów tych nie uznaje się za objęte procedurą składu celnego.

Do towarów unijnych zalicza się towary całkowicie uzyskane na obszarze celnym Unii i w których skład nie wchodzi towary przywiezione z krajów lub terytoriów znajdujących się poza obszarem celnym Unii, towary wprowadzone na obszar celny Unii z krajów lub terytoriów znajdujących się poza tym obszarem i dopuszczone do obrotu oraz towary uzyskane lub wyprodukowane na obszarze celnym Unii wyłącznie z towarów o których mowa powyżej. Towary nieunijne natomiast, to towary inne niż wymienione w zdaniu poprzedzającym lub takie, które utraciły unijny status celny.

W myśl art. 238 UKC, okres pozostawania towarów pod procedurą składowania jest nieograniczony. W wyjątkowych okolicznościach organy celne mogą określić termin, w jakim procedura składowania musi zostać zamknięta, w szczególności, gdy rodzaj lub właściwości towarów mogą, w przypadku długotrwałego składowania, stanowić zagrożenie zdrowia ludzi, zwierząt i roślin lub środowiska.

Art. 240 UKC stanowi, że procedura składowania celnego pozwala na składowanie towarów nieunijnych w miejscach zatwierdzonych przez organy celne dla tejże procedury i pod dozorem celnym ("składy celne"). Składy celne umożliwiają składowanie celne towarów przez każdą osobę ("publiczny skład celny") albo przez posiadacza pozwolenia na składowanie celne ("prywatny skład celny"). Towary

objęte procedurą składowania celnego mogą zostać czasowo wyprowadzone ze składu celnego. Z wyjątkiem przypadku działania siły wyższej, takie wyprowadzenie wymaga uprzedniej zgody organów celnych.

W myśl art. 177 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz. Urz. UE L 343 z dn. 29.12.2015, str. 1 i nast., z późn. zm.), dalej „RD”, dotyczącego składowania towarów unijnych wraz z towarami nieunijnymi w miejscu składowym, o którym mowa w art. 211 ust. 1 UKC, jeżeli towary unijne są składowane wraz z towarami nieunijnymi w miejscu składowym przeznaczonym do składowania celnego, a każdorazowe identyfikowanie każdego rodzaju towarów jest niemożliwe lub wiązałoby się z koniecznością poniesienia nieproporcjonalnie wysokich kosztów, w pozwoleniu określa się, że stosuje się rozdzielność księgową w odniesieniu do każdego rodzaju towarów, statusu celnego oraz - w stosownych przypadkach - pochodzenia towarów.

Z kolei art. 179 RD odnosi się do przemieszczania towarów między różnymi miejscami na obszarze celnym Unii, o którym mowa w art. 219 UKC i stanowi, że przemieszczanie towarów objętych procedurą składowania celnego może odbywać się na obszarze celnym Unii bez dopełnienia formalności celnych innych niż określone w RD (umieszczenie w ewidencji lokalizacji towarów i informacji o każdym ich przemieszczeniu) w następujących sytuacjach;

- między różnymi miejscami składowymi wyznaczonymi w tym samym pozwoleniu;
- z urzędu celnego objęcia do miejsc składowych; lub
- z miejsc składowych do urzędu celnego wyprowadzenia lub dowolnego urzędu celnego wskazanego w pozwoleniu na stosowanie procedury specjalnej, uprawnionego do dopuszczania towarów do kolejnej procedury celnej lub do otrzymywania zgłoszenia do powrotnego wywozu w celu zamknięcia procedury specjalnej.

Koniec przemieszczania w ramach procedury składowania celnego następuje w terminie 30 dni od dnia wyprowadzenia towarów ze składu celnego.

Na wniosek osoby uprawnionej do korzystania z procedury organy celne mogą przedłużyć przedmiotowy trzydziestodniowy okres.

Jeżeli towary są przemieszczane w ramach procedury składowania celnego z miejsc składowych do urzędu celnego wyprowadzenia, w ewidencji uwzględnia się informacje na temat wyprowadzenia towarów w terminie 100 dni od wyprowadzenia towarów ze składu celnego.

Na wniosek osoby uprawnionej do korzystania z procedury organy celne mogą przedłużyć przedmiotowy studniowy okres.

Zgodnie z dyrektywą Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającą na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych (Dz. Urz. UE L 265, str. 9 i nast., z późn. zm.) przechowywanie zapasów naftowych powinno być możliwe w dowolnym miejscu na całym terenie Wspólnoty pod warunkiem odpowiedniego uwzględnienia możliwości fizycznego dostępu do tych zapasów. W związku z tym podmioty gospodarcze, na których spoczywa obowiązek przechowywania zapasów, powinny mieć możliwość wypełnienia tych obowiązków poprzez zlecenie ich innym podmiotom gospodarczym lub dowolnej KCZ. Ponadto jeżeli możliwe jest zlecenie wykonania tych obowiązków dowolnie wybranej KCZ położonej na terytorium Wspólnoty za wynagrodzeniem ograniczonym do kosztu świadczonych usług, zmniejszone zostanie ryzyko dyskryminacyjnych praktyk na szczeblu krajowym. Prawo podmiotu gospodarczego do zlecenia nie powinno oznaczać dla jakiegokolwiek podmiotu obowiązku przyjęcia zlecenia, chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej. W przypadkach gdy państwa członkowskie postanawiają o ograniczeniu prawa podmiotów do zlecenia, powinny zapewnić, aby zagwarantowano podmiotom prawo do zlecenia pewnej procentowej minimalnej wielkości ich obowiązku, z tego powodu te państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich KCZ przyjmowały zlecenie obowiązku przechowywania zapasów w odniesieniu do wielkości koniecznych do zagwarantowania wspomnianych minimalnych progów procentowych. Nadto, państwa członkowskie powinny zapewnić pełną dostępność wszystkich zapasów, których przechowywanie jest określone przez prawodawstwo wspólnotowe. Aby zagwarantować tę dostępność, nie powinny istnieć żadne ograniczenia prawa własności tych zapasów, które mogłyby utrudniać ich wykorzystanie w przypadku zakłóceń w dostawach ropy naftowej. Nie należy uwzględniać produktów ropopochodnych

stanowiących własność przedsiębiorstw, w których występuje poważne ryzyko egzekucji z ich majątku. W przypadku gdy podmioty gospodarcze podlegają obowiązkowi utrzymywania zapasów, wszczęcie postępowania upadłościowego lub postępowania układowego mogłoby być uznane za świadczące o istnieniu takiego ryzyka. Jednocześnie, aby umożliwić państwom członkowskim szybką reakcję w szczególnie nagłych przypadkach lub w przypadkach lokalnych kryzysów, celowe mogłoby być umożliwienie im wykorzystania części zapasów w takich sytuacjach. Takie szczególnie nagłe przypadki lub lokalne kryzysy nie obejmowałyby sytuacji zaistniałych w wyniku zmian cen ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, ale mogłyby obejmować zakłócenia w dostawach gazu ziemnego, które wymagają zastąpienia innym paliwem, np. stosowania ropy naftowej lub produktów ropopochodnych jako paliwa do produkcji energii. Natomiast ze względu na potrzeby związane z wdrożeniem polityki antykryzysowej, zbliżaniem standardów gwarantowanych przez krajowe mechanizmy utrzymywania zapasów i zapewnieniem lepszego przeglądu sytuacji w zakresie poziomu zapasów, zwłaszcza w przypadku kryzysu, państwa członkowskie i Wspólnota powinny dysponować środkami wzmocnionej kontroli tych zapasów. Przechowywanie zapasów na podstawie umów dwustronnych lub praw wynikających z umowy do zakupu określonej wielkości zapasów ("bilety"), które spełnia wszystkie obowiązki wynikające z niniejszej dyrektywy, powinno stanowić użyteczny instrument zgodny z celem większego zbliżania standardów (motyw 10-13).

Odzwierciedleniem przytoczonych powyżej przepisów dyrektywy są opisane wcześniej przepisy art. 3 ust. 10 i 11 ustawy o zapasach, nakładające na podmioty tworzące i utrzymujące zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw obowiązek zapewnienia nieograniczonej dyspozycyjności tych zapasów, polegającej na braku ograniczeń prawnych i faktycznych. Ewentualne ograniczenia prawne lub faktyczne nie mogą utrudniać interwencyjnego uwolnienia zapasów obowiązkowych paliw w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa oraz w sytuacji konieczności wypełnienia zobowiązań międzynarodowych.

Jak wynika przedstawionego przez Wnioskodawcę opisu zdarzenia przyszłego, Spółka zamierza uczestniczyć w następującej transakcji: w pierwszej kolejności nabędzie paliwa ciekłe na terytorium kraju niebędącego członkiem Unii Europejskiej i przywiezie je do składu celnego położonego na terytorium Polski i będzie

je magazynować w tymże składzie celnym, w procedurze składowania celnego, przez dłuższy czas. Intencją Wnioskodawcy jest zawarcie z podmiotem prowadzącym skład celny umowy o magazynowanie zapasów paliw, o której mowa w art. 10 ustawy o zapasach, dzięki czemu, w ocenie Wnioskodawcy przechowywane w składzie celnym paliwa ciekłe mogłyby być wliczane do wielkości tworzonych i utrzymywanych przez Wnioskodawcę zapasów obowiązkowych paliw, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy o zapasach. Zgodnie z założeniami Wnioskodawcy, po zakończeniu wykorzystywania wskazanych wyrobów do utrzymywania zapasów obowiązkowych paliw, paliwa te zostałyby poddane odprawie celnej i wprowadzone na polski rynek (tj. sprzedane krajowemu kontrahentowi Wnioskodawcy).

Żaden przepis prawa nie wyłącza składu celnego spod terytorium RP a w braku odmiennych postanowień w ustawie o zapasach należy przyjąć, że utrzymywanie zapasów na terenie składu celnego nie stoi w opozycji do przepisu prawa przewidującego, że zapasy utrzymywane są na terytorium RP stosownie do art. 9 ustawy o zapasach. Również wobec braku przepisu wyłączającego jednoznacznie możliwość zaliczenia takich zapasów do zapasów interwencyjnych, zapasy takie podlegać mogą zaliczeniu do zapasów interwencyjnych zgodnie z art. 8 ustawy o zapasach. Należy zauważyć, że przepisy prawa w tym obszarze odnoszą się wyłącznie do kwestii terytorium RP, nie rozróżniając w tym obszarze, poza jednym wyjątkiem (obowiązek dopełnienia formalności portowych i celnych w przypadku zbiornikowców), kwestii ewentualnych formalności prawnych. Powyższe nie oznacza jednak, że zagadnienie to nie znajduje się w obrębie zainteresowania dyrektywy i ustawy. W ocenie organu należy powyższe zagadnienie analizować w aspekcie postanowień art. 3 ust. 10 i 11 ustawy o zapasach, a zatem braku ograniczeń fizycznych i prawnych.

W przedstawionym przez Wnioskodawcę opisie zdarzenia przyszłego, towary które miałyby stanowić zapasy obowiązkowe paliw będą miały status towarów nieunijnych. W związku z tym nie podlegają one należnościom przywozowym celnym i innym określonym w przepisach prawa oraz środkom polityki handlowej do czasu wprowadzenia ich do obrotu na rynek polski. Oznacza to, że towary te w razie zamiaru wprowadzenia do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będą musiały podlegać dodatkowym formalnościom celnym, jak również, że w każdym

czasie mogą zostać powrotnie wywiezione; status ten ma również znaczenie dla możliwości ich przemieszczania – towary objęte procedurą składowania celnego mogą być przemieszczane na obszarze celnym Unii bez dopełnienia formalności celnych a koniec przemieszczania w ramach procedury składowania celnego następuje w terminie 30 dni od dnia wyprowadzenia towarów ze składu celnego. Wskazać należy również, że towary objęte procedurą specjalną, mogą być przemieszczane między różnymi miejscami na obszarze celnym Unii Europejskiej. Towary te, zgodnie z przepisami UKC mogą być również czasowo wyprowadzone ze składu celnego oraz, pomimo zasady nieograniczonego czasu składowania, może zostać jednak określony termin, w jakim procedura musi zostać zamknięta.

Analiza powyżej przytoczonych przepisów celnych oraz ustawy o zapasach, prowadzi do wniosku, że utrzymywanie zapasów obowiązkowych (towarów o statusie nieunijnym – Wnioskodawca wskazał, że będzie nabywał paliwa na terytorium kraju niebędącego członkiem Unii Europejskiej) w składzie celnym, w procedurze składowania celnego, niesie za sobą szereg ograniczeń prawnych, w rozumieniu przepisów art. 3 ust. 10 i 11 ustawy o zapasach. Przede wszystkim będzie to w tym przypadku niedokończona procedura celna. Paliwo magazynowane w składzie celnym, w procedurze składowania celnego, w przypadku konieczności interwencyjnego uwolnienia będzie mogło być wprowadzone do obrotu na rynek polski dopiero z chwilą zakończenia tej procedury. Procedura specjalna zostaje zamknięta, gdy objęte nią towary są objęte kolejną procedurą celną, wyprowadzone poza obszar celny Unii, zniszczone bez powstania odpadów lub są przedmiotem zrzeczenia na rzecz skarbu państwa. Natomiast minister właściwy do spraw energii, w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa oraz w sytuacji konieczności wypełnienia zobowiązań międzynarodowych, podejmuje działania interwencyjne określając między innymi termin uwolnienia zapasów obowiązkowych, który może być krótszy niż zamknięcie opisanej powyżej procedury specjalnej składowania celnego.

Z uwagi na funkcje składu celnego spełniane w systemie obrotu towarowego z zagranicą, umożliwiające zawieszenie płatności cła i podatków w odniesieniu do towarów nieunijnych, przeznaczonych do dopuszczenia do obrotu na obszarze celnym Unii Europejskiej (funkcja zawieszenia płatności) lub przeznaczonych do powrotnego wywozu (funkcja reeksportowa), tworzenie i utrzymywanie zapasów obowiązkowych paliw w składzie celnym, w procedurze składowania celnego,

więzałoby się, w przypadku potrzeby interwencyjnego uwolnienia, z koniecznością zrealizowania procedur uiszczenia ww. płatności co wpłynęłoby negatywnie na terminowość realizacji stosownych decyzji lub rozporządzeń dotyczących interwencyjnego uwolnienia.

Zatem tworzenie i utrzymywanie zapasów obowiązkowych paliw w składzie celnym, w procedurze składowania celnego wiąże się z zasadniczym ograniczeniem dyspozycyjności paliwa, jakim są obowiązki dokończenia procedury celnej oraz ich nieunijny status a takiemu ryzyku należy, w świetle postanowień i celu dyrektywy oraz ustawy o zapasach, przeciwdziałać. Co prawda, w ustawie o zapasach, ustawodawca nie odniósł się wprost do magazynowania zapasów obowiązkowych w składzie celnym, w procedurze składowania celnego, jednakże można w tym miejscu przytoczyć treść w art. 8 ust. 1 pkt 5 ustawy o zapasach, z którego wynika, że paliwa zmagazynowane w zbiornikowcach znajdujących się w portach docelowych położonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą zostać zaliczone do zapasów interwencyjnych dopiero po dopełnieniu formalności portowych i celnych. Jest to dodatkowym argumentem przemawiającym za tym, że paliw magazynowanych w składzie celnym, w procedurze składowania celnego nie można zaliczyć do zapasów interwencyjnych z uwagi na ich ograniczoną dostępność, w szczególności w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa.

W związku z powyższym stanowisko Wnioskodawcy, że tworzone i utrzymywane przez niego zapasy obowiązkowe paliw będą mogły być przechowywane w składzie celnym, w procedurze składowania celnego jest nieprawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Pouczenia:

1. Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie odwołanie do Ministra Energii, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych; 00-844 Warszawa, ul. Grzybowska 45.
2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania. Z dniem doręczenia Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych oświadczenia Strony o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.
3. Jeżeli niniejsza decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jego rozstrzygnięcie, w odwołaniu od decyzji strona może zawrzeć wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

.....

Wykonano w 3 egz.

Egz. Nr 1 – adresat (ZPO+KPA);

Egz. Nr 2 – BPI;

Egz. Nr 3 – a/a.